

mgP

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

Margareta
SCHWARZWALD

José Luis Alonso de Santos

Ljubezenske in šaljive slike al fresco

(Cuadros de amor y humor, al fresco)

José Luis Alonso de Santos

Ljubezenske in šaljive slike al fresco

(Cuadros de amor y humor, al fresco)

Prevod: JSKD, revija Mentor, zbirka Mentorjeva prevajalnica: Maja Šabec, Ula Gojo, Greti Ličen, Špela Oman, Ana Pauer, Vesna Puh, Ivana Tišma, Ava Zupancič

Režiser
Dramaturginja
Kostumografinja
Izdellovalka kostumov
Scenograf
Skladatelj
Lektor

Marko Čeh
Nuša Komplet
Branka Pavlič
Lilijana Ban
Marko Turkuš
Branko Rožman
Simon Šerbinek

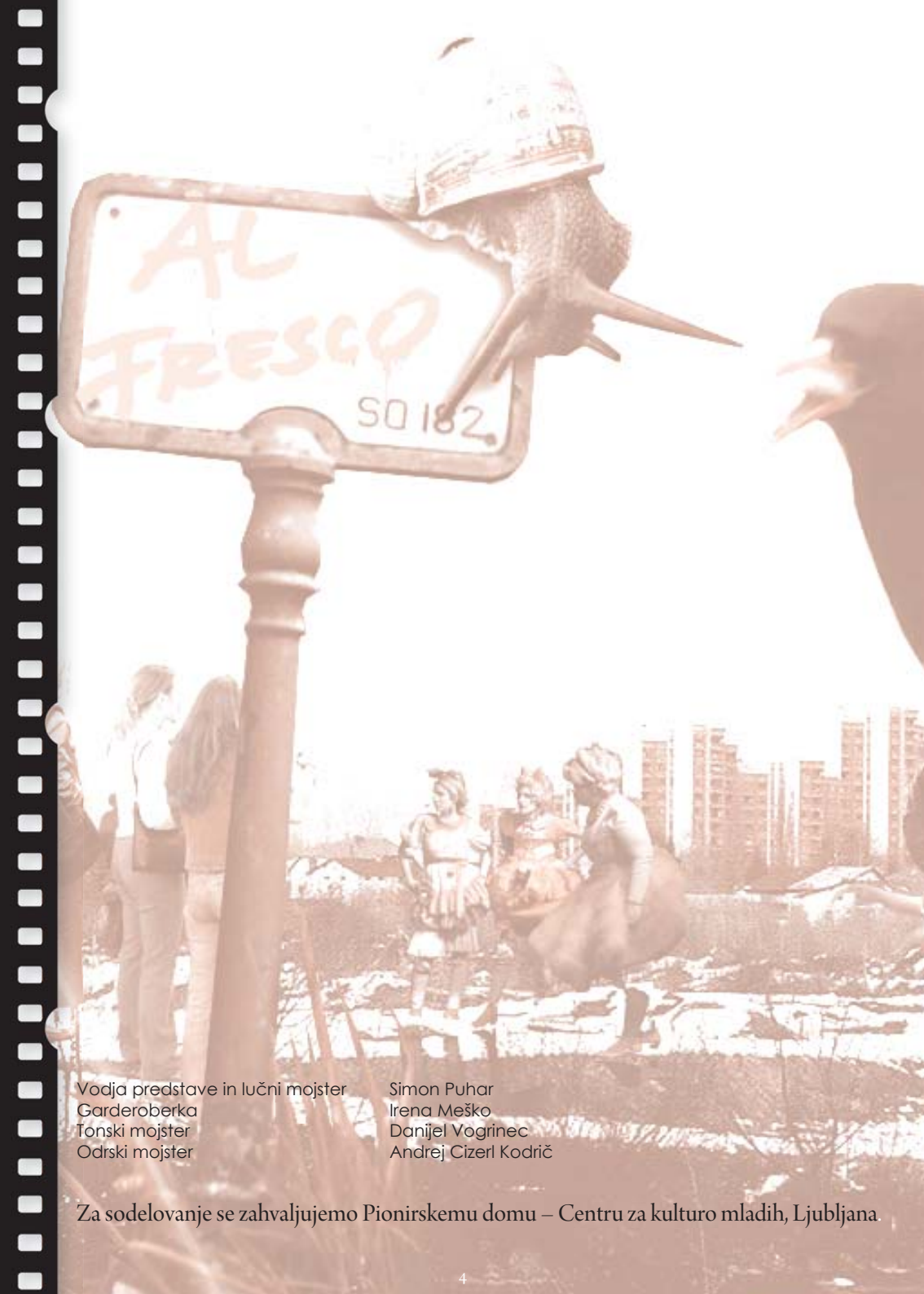
Igrajo

Anna
Maria
Alfredo
Fernando

Maruša Kink
Vesna Vončina
Anže Zevnik
Jernej Čampelj

Premiera: Ptuj, 23. januarja 2014

Koprodukcija Mestnega gledališča Ptuj in Zavoda Margareta Schwarzwald

Vodja predstave in lučni mojster
Gardoberka
Tonski mojster
Odrski mojster

Simon Puhar
Irena Meško
Danijel Vogrinec
Andrej Cizerl Kodrič

Za sodelovanje se zahvaljujemo Pionirskemu domu – Centru za kulturo mladih, Ljubljana.

José Luis Alonso de Santos

Sodobni španski dramatik se je rodil leta 1942 v Valladolidu. Je gledališki človek v vseh pomenih te besede. Doslej je namreč opravljal že vse vrste funkcij v gledališču. Bil je igralec, režiser, dramatik, umetniški vodja, profesor in teoretik. Od leta 1959 živi in ustvarja v Madridu.

Na začetku svoje poti je študiral novinarstvo in psihologijo. Na gledališko pot je krenil leta 1964 kot član različnih neodvisnih skupin. Leta 1971 je sam ustanovil gledališko skupino *Neodvisno gledališče*. Z vlogo avtorja teksta se je prvič spopadel leta 1975 z delom *Živel vojvoda, naš gospodar*. Nato je vse do danes napisal že več kot trideset del. Med njimi so najbolj odmevne drame *V Maroko po robo*, *Trafikantka iz Vallecasa* in *Divjaki*, ki so doživele tudi filmsko priredbo.

Loteval se je priredb ali palimpsestov znanih dramatikov, kot so *Plavt*, *Aristofan*, *Molière*, *Shakespeare*, *Calderón*, in se ob tem seveda podpisal pod režijsko taktirko. Njegovo najbolj znano teoretično delo s področja gledališča je *Dramsko pisanje*. Piše scenarije za filme in televizijske nadaljevanke, otroško literaturo in prozo. Za svoje delo je bil večkrat nagrajen.

Ljubezenske in šaljive slike al fresco so njegovo prvo delo, ki je prevedeno v slovenščino. V kratkih prizorih se nam razkrivajo skrivnosti vseh družbenih slojev, mnoge plati človeškega življenja, zapleten in strasten svet ljubezni, prepleten s humorjem, s katerim avtor daje odgovor in upanje na rešitev današnjega novodobnega življenjskega smotra.

Sam je o Ljubezenskih in šaljivih slikah takole zapisal (kratek odlomek): » ... napisane so kot niz potez s čopičem na omet vsakdanje resničnosti z barvami naših čustev in risbo igre naših občutij. Sliki služi za ozadje večni boj med nasprotnima spoloma, ki se potrebujeta, da bi našla svoj smisel. Moški in ženske, ki govorijo o moških in ženskah, za ženske in moške, z ženskami in moškimi, proti ženskam in moškim, iz žensk in moških. Ljubim in trpim, torej sem ... « Pri tem citira španskega pesnika z imenom Félix Lope de Vega y Carpio iz leta 1602: »Takšna je ljubezen, kdor jo je izkusil, jo pozna.«

Na koncu nas povabi na predstavo: »Vstopimo torej z odprtimi očmi in s humorjem v to umetnino. Različne poteze s čopičem na teh slikah (doživetja in dvogovori njihovih oseb) nam bodo razkrile njihovo svetlobo, njihovo risbo, njihov utrip, njihovo obliko in njihovo barvo.«

(Povzeto po uvodu v slovenski prevod *Ljubezenske in šaljive slike al fresco*)

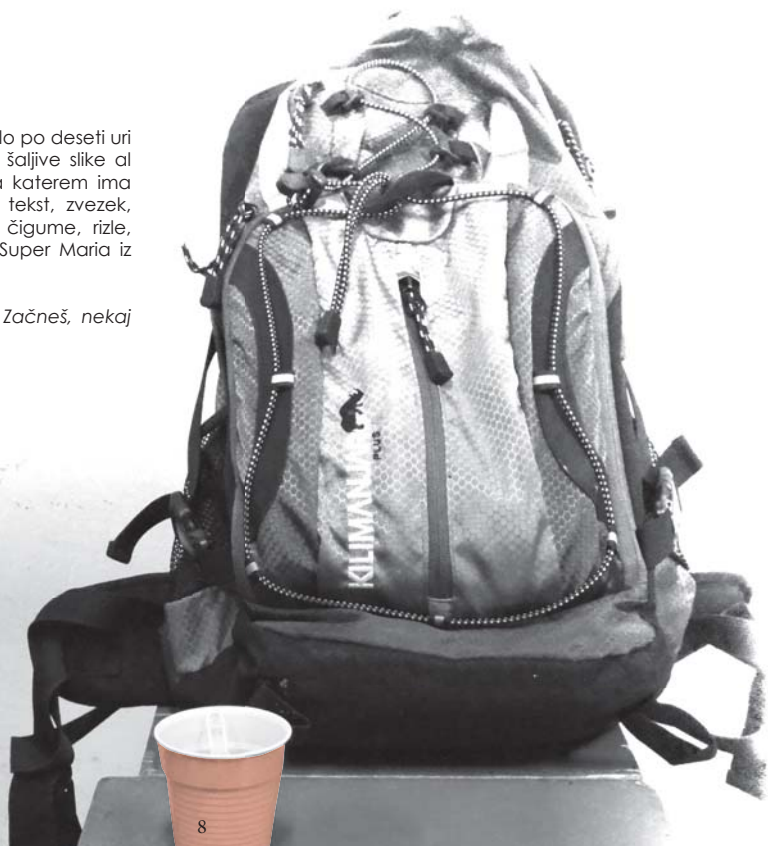
MARKO ČEH, režiser (1985)

Gledališko režijo je končal na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani z diplomsko predstavo Saloma leta 2009, za katero je prejel akademijsko Prešernovo nagrado.

Njegovi gledališki projekti so bili zelo odmevni. Naj jih omenimo le nekaj: R9-42U (Gledališče Glej, 2010), Cvetje v jeseni (Cankarjev dom, 2011), Astrov vstopi v tovarno (Cankarjev dom, 2011), Zlati šus (LG Ljubljana, 2012), Herman Schwarz in Veronika Wald (Gledališče Glej, 2012), Antigona (LG Ljubljana, 2013), Morilec (SNG Nova Gorica, 2013).

Marko je na dan 12. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za Ljubezenske in šaljive slike al fresco iz svojega nahrbtnika, na katerem ima obešenega netopirja, potegnili: tekst, zvezek, položnice, cd, etui za tablico, čigume, rizle, filtre, 2 kulija, Septolete, ključke, Super Maria iz happy meala.

»... Vedno znova eno in isto ... Začneš, nekaj časa gre dobro, potem pa ...«
(iz zgodbe Ženske zaupnosti)

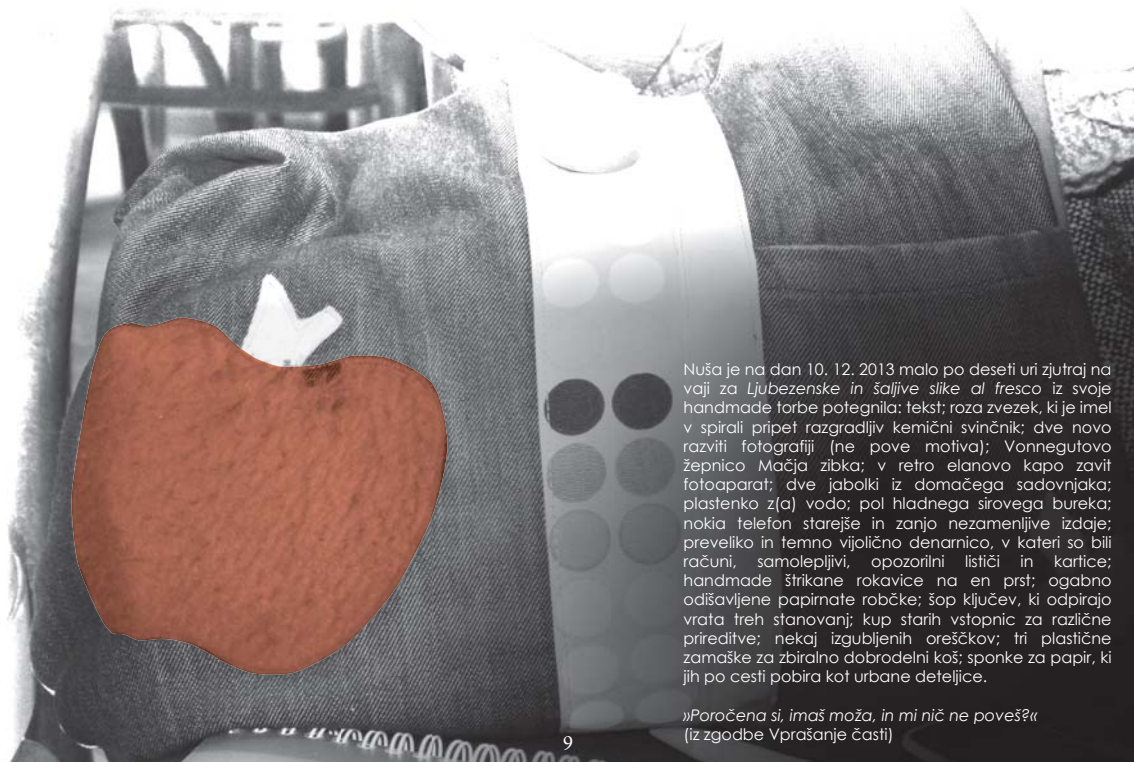

NUŠA KOMPLET, dramaturginja (1983)

Nuša Komplet je diplomirala na dveh fakultetah, in sicer na Filozofski fakulteti, smer primerjalna književnost in filozofija (2009), ter na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, smer dramaturgija (2013).

Gledališki projekti, pri katerih je doslej sodelovala kot dramaturginja, so bili: R9-42U (Gledališče Glej, 2010), Mutasti natakakr (MG Ptuj, 2011), Zlati šus (LG Ljubljana, 2012), Kruh (SLG Celje, 2012), Antigona (LG Ljubljana, 2013), Morilec (SNG Nova Gorica, 2013).

Nuša je na dan 10. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* iz svoje handmade torbe potegnila: tekst; roza zvezek, ki je imel v spirali pripet razgradljiv kemični svinčnik; dve novo razviti fotografiji (ne pove motiva); Vonnegutovo žepnico Mačja zibka; v retro elanovo kapo zavit fotoaparati; dve jabolki iz domačega sadovnjaka; platenko z(a) vodo; pol hladnega sirovega bureka; nokia telefon starejše in zanjo nezamenljive izdaje; preveliko in temno vijolično denarnico, v kateri so bili računi, samolepljivi, opozorilni lističi in kartice; handmade štrikane rokavice na en prst; ogabno odišavljene papirnate robčke; šop ključev, ki odpirajo vrata treh stanovanj; kup starih vstopnic za različne prireditve; nekaj izgubljenih oreščkov; tri plastične zamaške za zbiralno dobrodelni koš; sponke za papir, ki jih po cesti pobira kot urbane deteljice.

»Poročena si, imaš moža, in mi nič ne poveš?«
(iz zgodbe Vprašanje časti)

MARUŠA KINK, igralka

Maruša Kink je pod mentorstvom Jožice Avbelj in Jerneja Lorencija diplomirala iz dramske igre in umetniške besede na ljubljanski AGRFT. Za svoje delo na akademiji je prejela študentsko Severjevo nagrado. Sodelovala je s številnimi gledališkimi režiserji – Jernejem Lorencijem, Sebastijanom Horvatom, Matjažem Bergerjem, Vinkom Möderndorferjem, Katjo Pegan in drugimi. Videli smo jo lahko v filmih Slovenka, Vsak dan ni vsak dan, Rezina življenja, Neke druge zgodbe ter v TV-seriji Življenje Tomaža Kajzerja. V letošnji sezoni je režirala mladinsko predstavo Prosto po Prešernu in državno proslavo ob podelitvi Zoisovih nagrad in priznanj za najvišje dosežke v znanosti. Je soustanoviteljica in umetniški vodja Zavoda Margareta Schwarzwald, ki deluje kot platforma za mlade profesionalne gledališke ustvarjalce.

Maruša je na dan 19. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* iz svoje usnjene torbe potegnila: tekst, program prireditev iz Stare elektrarne, planer 2013, planer 2014, knjigo Marije Terezije, položnico Energetika Ljubljana, položnico Vzajemna, zvezek 1, zvezek 2, piškote Gran Cereale (ki jih na vaji pojemo naslednji dan), denarnico, robčke, vžigalice, polnilec, svinčnik, kuli 1, kuli 2, sminko, telefon, vstopnico za Othella iz MGL, ščipalec, lip gloss, račun Petrol in račun Mercator.

*»Mogoče ne bom nikoli odrasla, kot pravi moja mama.«
(iz zgodbe Ženske zaupnosti)*

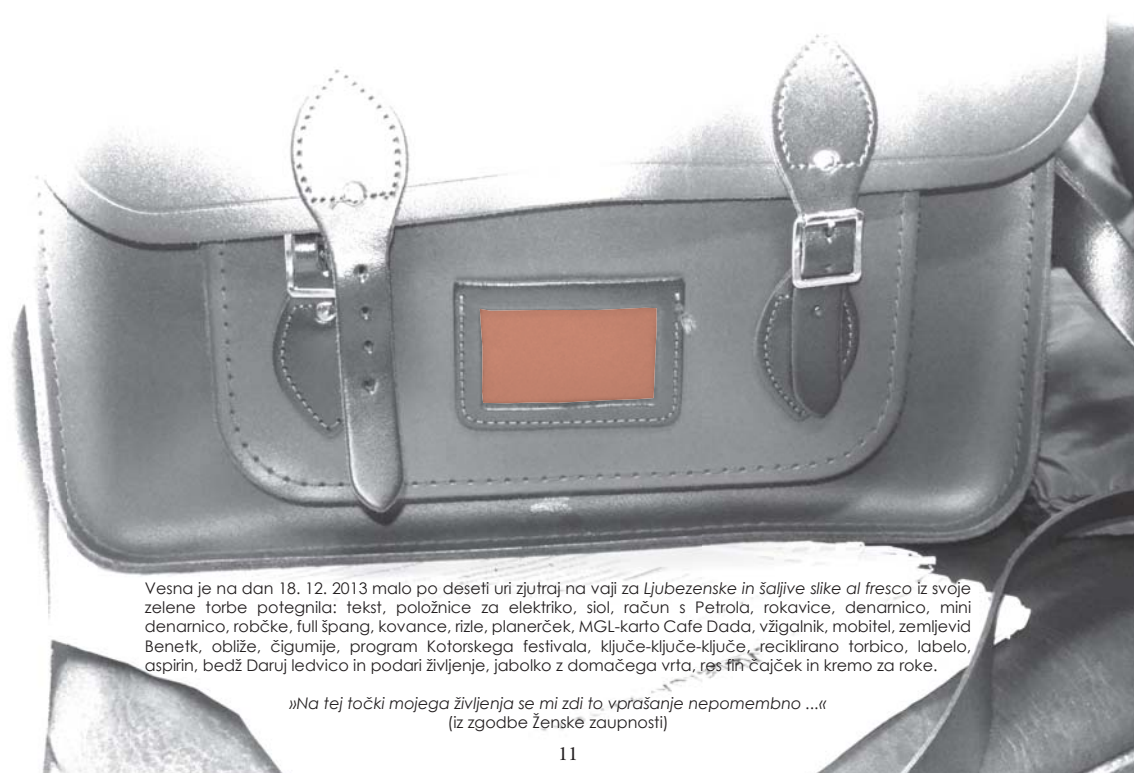
VESNA VONČINA, Igralka

Vesna Vončina je bila rojena v Celju, kjer je obiskovala osnovno šolo in gimnazijo. Po opravljeni maturi se je vpisala na FDV v Ljubljani, vendar je študij politologije pozneje opustila in se leta 2003 vpisala na AGRFT (smer dramska igra in umetniška beseda). Njeni mentorji so bili Kristijan Muck, Branko Šturbej in Dušan Mlakar. Študij na AGRFT je zaključila leta 2007.

Vesna Vončina je samozaposlena v kulturi – torej je na svobodi!

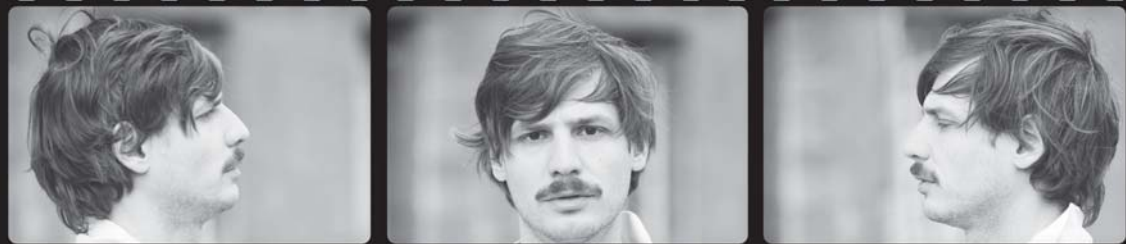
Sodelovala je s Slovenskim mladinskim gledališčem, Mini teatrom, SNG Drama Ljubljana, Prešernovim gledališčem v Kranju, SNG Nova Gorica, Škucem ...

Leta 2012 je na 7. Slovenskem festivalu komornega gledališča SKUP'2012 prejela nagrado satir za vlogo Gospe iz Astrahana Marije Nablocke v predstavi Life*anti.

Vesna je na dan 18. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* iz svoje zelene torbe potegnila: tekst, položnice za električno, siol, račun s Petrola, rokavice, denarnico, mini denarnico, robčke, full špang, kovance, riže, planerček, MGL-karto Cafe Dada, vžigalnik, mobilni telefon, zemljevid Benetk, obliže, čigumije, program Kotorskega festivala, ključke-ključke-ključke, reciklirano torbico, labelo, aspirin, bež Daruj ledvico in podari življenje, jabolko z domačega vrta, res fin čajček in kremo za roke.

»Na tej točki mojega življenja se mi zdi to vprašanje nepomembno ...!«
(iz zgodbe *Ženske zaupnosti*)

ANŽE ZEVIK, igralec

Anže Zevnik se je rodil leta 1981 v Mavčičah. V najstniških letih je obiskoval Srednjo biotehniško šolo v Kranju in postal gimnazijski maturant. Leta 2009 je zaključil študij dramske igre na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo s predstavo avtorja Oscarja Wilda Saloma v režiji Marka Čeha. Imel je v vlogo Johanaana.

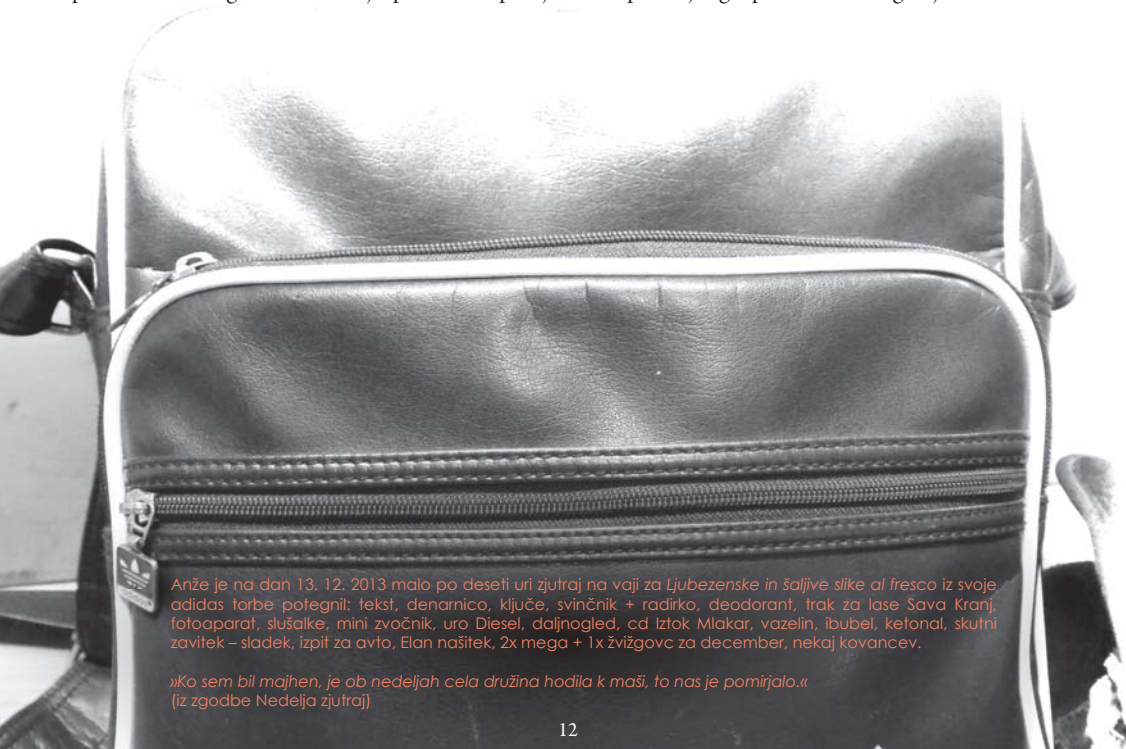
Leta 2010 se je zaposlil v Lutkovnem gledališču v Mariboru, kjer je do zdaj odigral vidno vlogo v repertoarju gledališča.

Med drugim je ustvarjal tudi zunaj Lutkovnega gledališča Maribor, največ v Mini teatru v Ljubljani, in sicer v Lovskih scenah s Spodnje Bavarske v režiji Ivica Buljana (2010) ter v Ali Babi in 40 razbojnikov. Slednjo predstavo je režirala Irina Jurjeva (2009). Nato je še nastopal v Rdeči kapici v režiji Dejana Spasića (2009) in Grdem račku v režiji Roberta Waltla (2008).

Zelo odmevna je bila predstava Macbeth po Shakespearu v režiji Ivica Buljana (2009), ki je navdušila tudi gledalce v New Yorku.

Na gledaliških deskah je zelo aktiven. Kljub temu je našel čas še za snemanje televizijske nadaljevanke Nova dvajseta (2011), kjer igra vlogo Endija.

V prostem času, če ga še ima na voljo, pa kolesari, potuje, bere leposlovje, igra poker in se uči igranja na kitaro.

Anže je na dan 13. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* iz svoje adidas torbe potegnili: tekst, denarnico, ključke, svinčnik + radirko, deodorant, trak za lase Šava Kranj, fotoaparata, slušalke, mini zvočnik, uro Diesel, daljnogled, cd Iztok Mlakar, vazelin, ibubel, ketonal, skutni zavitek – sladek, izpit za avto, Elan našitek, 2x mega + 1x žvižgovc za december, nekaj kovancev.

»Ko sem bil majhen, je ob nedeljah cela družina hodila k maši, to nas je pomirjalo.«
(iz zgodbe Nedelja zjutraj)

JERNEJ ČAMPELJ, igralec

Rojen 25. 2. 1983 v Ljubljani. Leta 2012 je diplomiral na AGRFT v Ljubljani.

Sodeloval je z različnimi gledališči v Sloveniji (MGL, LGL, SNG Nova Gorica, PTL, Mini teater ...) ter režiserji: Dušan Jovanović, Sebastijan Horvat, Janez Pipan, Ivana Djilas, Primož Ekart, Gašper Tič ... Med drugimi je leta 2010 sodeloval z Mestnim gledališčem Ptuj pri predstavi Oj, čudežni zaboj v režiji Petra Srpčiča.

Za svoje delo je v Beogradu prejel mednarodno študentsko nagrado FIST 2010 za najboljšega igralca festivala po mnenju strokovne žirije. Za vlogo George Dandin v istoimenski produkciji 3. letnika pa je prejel zlatolasko. Film »Trst je naš«, v katerem je sodeloval, je bil nominiran za študentskega oskarja. Sodeloval je še v drugih slovenskih filmih, ki so potovali po festivalih na različnih koncih sveta (Adria Blues, Smehljaji, Angela Vode ...) ter v novem francoskem filmu Eyjafjallajökull, ki šele prihaja v kinematografe.

Jernej je na dan 17. 12. 2013 malo po deseti uri jutraj na volj za Ljubljanske in šaljive slike *al fresco* iz svoje torbe potegnili: tekst, kitaro, izalica, oglaševalec, planer, svinčnik, kemik, mobilni telefon od Simobila, cigarete, sveže gobe, prometna nalepke šmirklji, značko, brisačo, deodorant, flaša za vodo, sveže slunite, CV, fotografije iz vseh filmov, ki jih je posnel (mednarodno nagrado in zlatolasko pa je tokrat zaradi pomanjkanja prostora prav danes pustil doma).

»Vsi smo nesrečni. Vprašaj sosede.«
(iz zgodbe Zakonske težave)

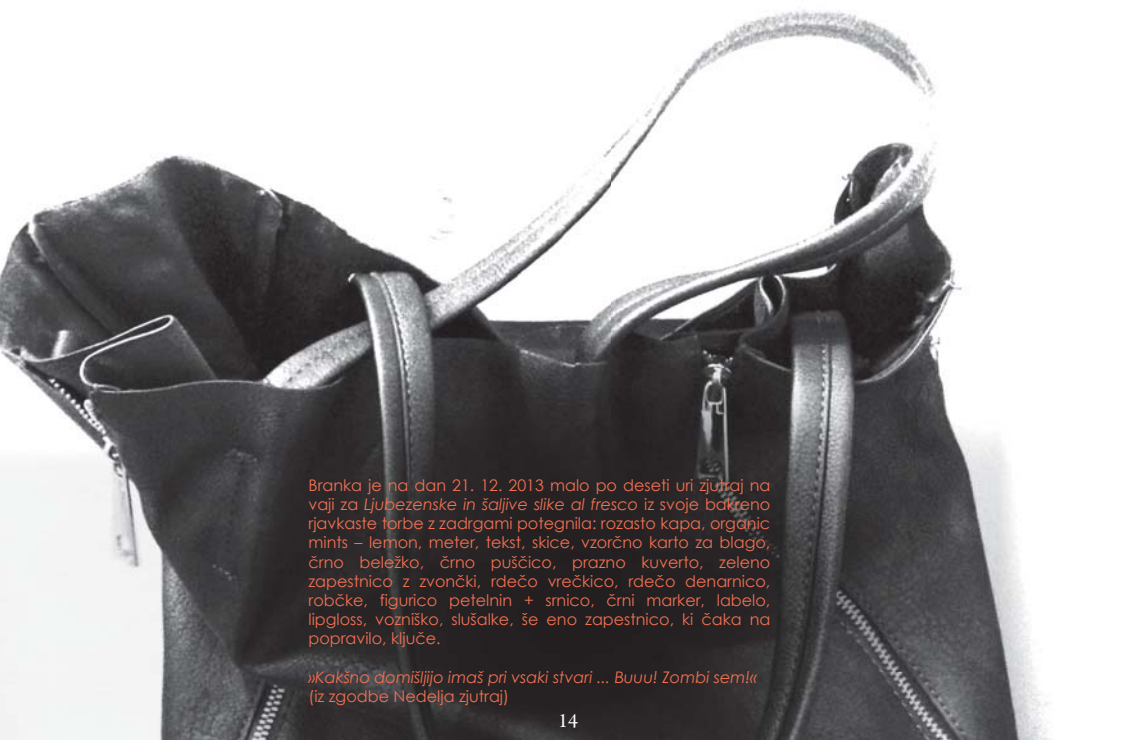

BRANKA PAVLIČ, kostumografinja

Branka Pavlič je študirala na Fakulteti za družbene vede, smer sociologija, kjer je diplomirala leta 2009. Nato je na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo vpisala magistrski študij, smer kostumografija.

Za svoje delo je prejela naslednje nagrade: akademijsko Prešernovo nagrado za predstavo Baročna opera Orfej (2013); Borštnikovo nagrado za kolektivno stvaritev v predstavi Vaje za tesnobo (2013); vesno za najboljši študijski film Divji vzhod (2013); vesno za najboljši kratki film Nad mestom se dani (2012); akademijsko zlatolasko za najboljšo kostumografijo za predstavo Alkestida (2012).

Naj naštejemo še nekaj njenih najodmevnejših stvaritev, ki jih je kreirala kot kostumografinja: Café Dada (MG Ljubljana, 2013), Divjad (MG Ptuj in Mini teater, 2013), Morilec (SNG Nova Gorica, 2013), Antigona (LG Ljubljana, 2013), Ni obale ni (Gledališče Glej, 2013), Herman Schwarz in Veronika Wald (Gledališče Glej, 2012), Vaje za tesnobo (SSG Trst, 2012), Orfej (SNG Opera in balet Ljubljana, 2012), Divji vzhod (film, AGRFT, 2012), Limonada (film, AGRFT, 2012), Zlati šus (LG Ljubljana, 2012), Astrov vstopi v tovarno (Cankarjev dom, 2011), Alkestida (AGRFT, 2011), Nad mestom se dani (film, AGRFT, 2011), Cvetje v jeseni (Cankarjev dom, 2011), Lepotica in zver ali kaj se je zgodilo z Danico D.? (AGRFT in Mini teater, 2011), R9-42U (Gledališče Glej, 2010).

Branka je na dan 21. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* iz svoje bakreno rjavkaste torbe z zadrgami potegnila: rozasto kapa, organski mints – lemon, mefer, teksti, skice, vzorčno karto za blago, črno beležko, črno puščico, prazno kuverto, zeleno zapestnico z zvončki, rdečo vrečkico, rdečo denarnico, robčke, figurico petelin + srnico, črni marker, labelo, lipgloss, vozniško, slušalke, še eno zapestnico, ki čaka na popravo, ključke.

»Kakšno domišljijo imaš pri vsaki stvari ... Buuu! Zombi sem!«
(iz zgodbe Nedelja zjutraj)

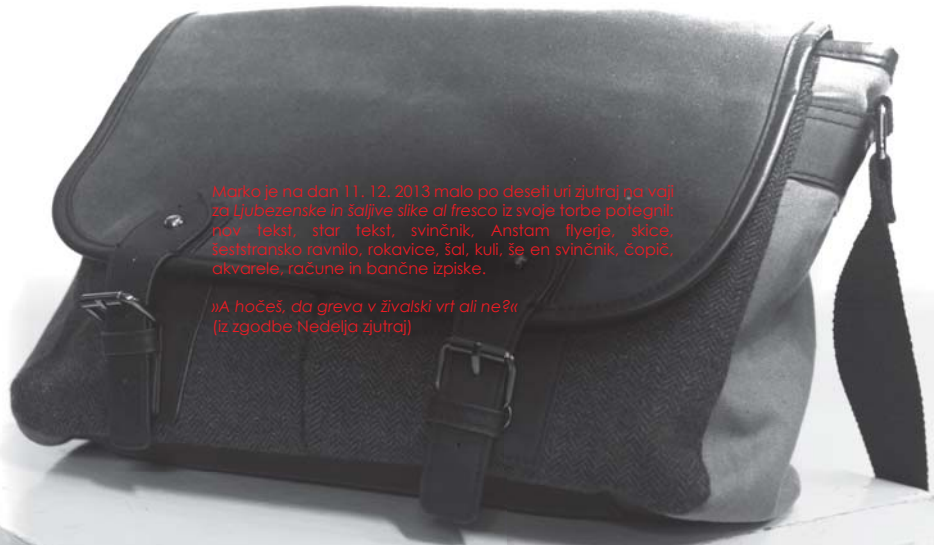

MARKO TURKUŠ, scenograf

Marko Turkuš se je rodil 5. novembra 1985 na Ptuju. Po končani gimnaziji je študiral krajinsko arhitekturo na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Že v teku študija je pričel sodelovati z režiserjem Markom Čehom pri njegovih študentskih in kasneje profesionalnih uprizoritvah v Gledališču Glej, Cankarjevem domu, Lutkovnem gledališču Ljubljana in SNG Nova Gorica. Ob gledališču ustvarja tudi scenografije za animirane filme produkcije Zvviks.

Marko je na dan 11. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za Ljubezenske in šaljive slike al fresco iz svoje torbe potegnili: nov tekst, star tekst, svinčnik, Anstam flyerje, skice, šeststransko ravnilo, rokavice, šal, kuli, še en svinčnik, čopič, akvarele, račune in bančne izpiske.

»A hočeš, da greva v živalski vrt al ne?«
(iz zgodbe Nedelja zjutraj)

BRANKO ROŽMAN, skladatelj

Branko Rožman je eden najaktivnejših skladateljev v Sloveniji. Od leta 2001 intenzivno piše glasbo za gledališče. V tem času je ustvaril glasbo za več kot šestdeset predstav.

Leta 2013 je prejel Borštnikovo nagrado za glasbo v predstavi Ponorela lokomotiva, leta 2012 Borštnikovo nagrado za glasbo v predstavi Nevihta in leta 2012 tudi nagrado satir za glasbo v predstavi Žabe.

Branko je na dan 16. 12. 2013 malo po deseti uri zjutraj na vaji za *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* iz svojega nahrbtnika potegnili: tekst, 1 svinčnik, 2 radirki, 2 šilčka, 2 vžigalnika, Ajona zobna pasta, I-LOCK KEY, šumeče tablete C-vitamin, dva GINGER čaja, ključne stanovanja SNG Nova Gorica, ključne Oranžnega apartmaja JSKD, ključne mariborskega stanovanja, ključne stanovanja Mamafilm, devet evrov kovancev, Macbook pro 15', pogodbo s SNG Nova Gorica, rožni venec, podarjen od preroka, adapter za Maca, dvooktavno MIDI klaviaturo, mini USB-kabel, NOTNI ZVEZEK.

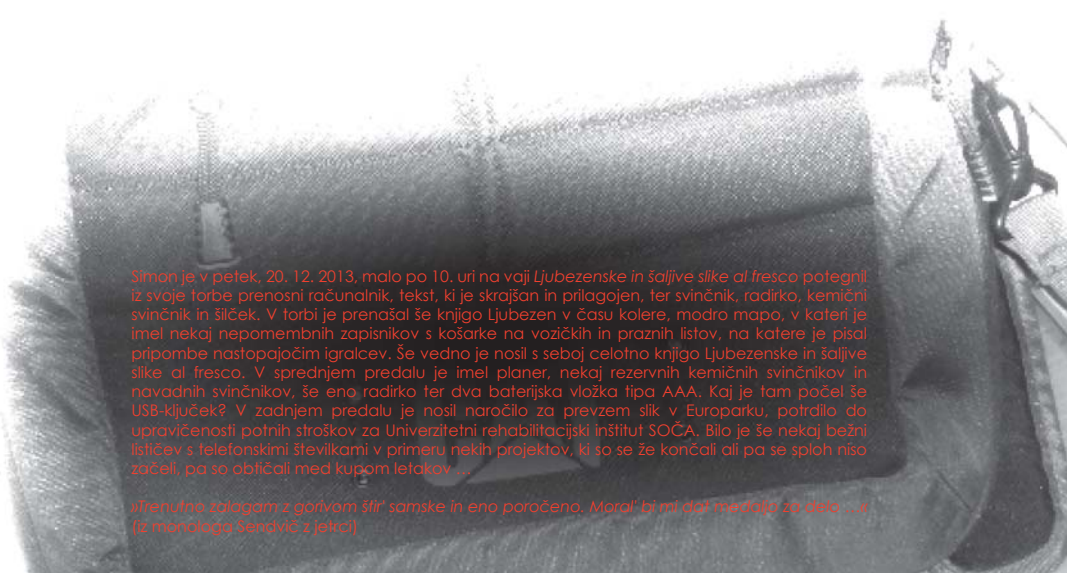
»Nočem se poročiti, da ti bo jasno! Strojevodja sem.«
(iz zgodbe Prava mučenica)

SIMON ŠERBINEK, lektor

Simon Šerbinek se je rodil leta 1973 v Mariboru. Obiskoval je Prvo gimnazijo v Mariboru, smer klasično-humanistična. Po gimnaziji je zaključil študij dramske igre in umetniške besede na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Diplomlo je prejel leta 1997 in si s tem pridobil naziv diplomiran dramski igralec. Istega leta je vpisal nov študij na Pedagoški fakulteti v Mariboru, in sicer enopredmetni študij slovenskega jezika in književnosti. Diplomiral je 10. 2. 2011 in si pridobil naziv diplomiran profesor slovenskega jezika na novoustanovljeni Filozofski fakulteti v Mariboru.

V zadnjih dveh letih je poleg lekture pridobil kar nekaj igralskih izkušenj, ki so mu v pomoč pri razumevanju igralcev, kadar jim mora svetovati pri tehniki in doživljanju karakterjev na temeljih gledališkega govora. Te izkušnje v letu 2012 so bile: šepetalec v živo pri predstavi V samoti bombaževih polj v režiji Ivice Buljana (mgP), Teddy v plesni predstavi Guernica Continuum v režiji Maye Milenovic Workman (SNG Maribor), Reza Roshan v predstavi Mahmud v režiji Petra Srpčiča (mgP). V okviru EPK se je preizkusil tudi kot avtor teksta in režiser multimedijske predstave PER ASPERA AD ASTRA (Preko trnja do zvezd), ki je bila premierno prikazana v Lutkovnem gledališču Maribor v sklopu programa Evropske prestolnice kulture Priložnost za vse. V letu 2013 ga je filmski režiser Marko Naberšnik povabil k snemanju filma Die wälder sind noch grün (Gozdovi so še zmeraj zeleni), ki bo prišel v kinematografe ob 100-letnici prve svetovne vojne. V omenjenem celovečercu igra oficirja v avstro-ogrski cesarski armadi.

Simon je v petek, 20. 12. 2013, malo po 10. uri na vaji *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* potegnil iz svoje torbe prenosni računalnik, tekst, ki je skrajšan in prilagajen, ter svinčnik, radičko, kemični svinčnik in šilček. V torbi je prenašal še knjigo *Ljubezen v času kolere*, modro mapo, v kateri je imel nekaj nepomembnih zapisnikov s košarke na vozičkih in praznih listov, na katere je pisal pripombe nastopajočim igralcem. Še vedno je nosil s seboj celotno knjigo *Ljubezenske in šaljive slike al fresco*. V sprednjem predalu je imel planer, nekaj rezervnih kemičnih svinčnikov in navadnih svinčnikov, še eno radičko ter dva baterijska vložka tipa AAA. Kaj je tam počel še USB-ključek? V zadnjem predalu je nosil naročilo za prevzem slik v Europarku, potrdilo do upravičenosti potnih stroškov za Univerzitetni rehabilitacijski inštitut SOČA. Bilo je še nekaj bežni lističev s telefonskimi številkami v primeru nekih projektov, ki so se že končali ali pa se sploh niso začeli, pa so obličali med kupom letakov ...

Prilutno zalagam z gorivom štir' samske in eno poročeno. Moral' bi mi doč' morda za dalo ... a (iz mandalaga šendvic z jetra)

O sliki.

Šaljivi in ljubezenski.

Nastajajoči v prijetno hladnih zimskih dneh.

Prvi vtisi.

Dramski tekst Ljubezenske in šaljive slike al fresco, ki ga je napisal sodobni španski dramatik in vsestranski gledališki ustvarjalec José Luis Alonso de Santos je razdeljen na trideset kratkih, medsebojno nepovezanih zgodb. Povezuje jih tema – večna tema o odnosih med moškimi in ženskami, ki ne more mimo vprašanja o ljubezni. In kot da se ne bi že v večnost razlegalo vprašanje, Kaj je ljubezen?, se tokrat poraja drugačno vprašanje, Kaj ni ljubezen?, kar nas seveda odnese stran od poplave komedij na temo odnosov in nas naplavi na obalo žalostnega vsakdana. Srečne ljubezni tako, glede na zgodbe José Luisa, očitno ni, so pa neuslišane, prevarane, maščeva(l)ne, kolegialne, osamljene, bivše, nenavadne, trpeče, dolgočasne, patološke in vselej vsaj toliko komične kot tragične. Napisane so kot »niz potez s čopičem na omet vsakdanje resničnosti, z barvami naših čustev in risbo igre naših občutij. Sliki služi za ozadje večni boj med nasprotnima spoloma, ki se potrebujeta, da bi našla svoj smisel«.

Prva vprašanja.

Prvo branje dramskega teksta, za katerega veš, da ga boš med pripravami in vajami prebral vsaj še stokrat, je noro pomembno in vtisi, ki ga ob tem dobiš, neprecenljivo dragocen, edinstven, neponovljiv in največkrat tudi pravilen. Čeprav razumeš zgodbo in prebrano konstalacijo besed, se porodijo neka vprašanja in občutki, ki še niso jasni, in če greš pri delu za predstavo v pravo smer, se ti sčasoma ubesedijo in materializirajo.

In eno od začetnih vprašanj ob prebiranju tega teksta je bilo, kaj je v teh slikah smešno? Zakaj prvih nekaj slik še deluje duhovitih, potem pa postajajo vedno bolj turobne in zagrenjene? Ali je španski pogled na ljubezen bolj lahkoten in optimističen kot naš? Kako razbiti formulo teh zgodb, ki se z nepričakovanim obratom vselej iztečejo v nenavaden konec? Kakšno sliko kot celoto narisati s temi zgodbami? V čem se bo naša predstava razlikovala od poplave komedij o moških in ženskah?

O izboru petnajstih zgodb.

Naj se sliši še tako »avtorkletno«, nekatere od teh tridesetih zgodb so res brez potenciala, pogojno duhovite zaradi nenavadnih okoliščin in napisane po znani strukturi s šokantnim preobratom na koncu, ki se ponavlja kot lajna. In ga je, mimogrede, v več primerih nujno treba spremeniti, razbiti, obiti, zakriti, preslepiti, skratka, črtati ...

Zato so pa nekatere zgodbe resnično izjemne in jih lahko izven avtorjevih okvirov didaskalij postavimo v univerzalen čas in prostor ter jih prepoznamo kot širše zastavljeno problematiko spolov in medsebojnih odnosov.

Že takoj v začetku smo seveda bili navdušeni za vseh pet monoloških zgodb, ki se sicer res vijejo kot jara kača, vendar lepo dopolnijo in zaokrožijo usode posameznikov.

O vrstnem redu.

In tako se naše predstave slika začne risati z zgodbo ŽENSKE ZAUPNOSTI – v kateri se izrišeta Uradnica in Učiteljica. Njune besede niso pomembne toliko kot svet nekomunikacije, mimobežnosti in vsesplošne zamenljivosti, ki ga vpeljeta.

In se prvič skrije v (ne)zakonsko posteljo v zgodbi ZAKONSKE TEŽAVE – v kateri je vsaka najmanjša beseda povod za strašljiv zakonski konflikt.

In se drugič skrije v (ne)zakonsko posteljo v zgodbi NEDELJA ZJUTRAJ – v kateri On in Ona ostaneta sama in je zgodba o ljubimcu le še ena od brezplodnih, vsakodnevnih provokacij.

In se skrije v posteljo z ljubimcem v zgodbi VPRAŠANJE ČASTI – v kateri se zakomplicirata dva para (in zato eden preveč).

In nadaljuje v zgodbi ISKRENOST – v kateri sta še vedno zakomplicirana dva para (in zato eden preveč), zato se ženski po moško pogovorita o zakonskih težavah.

Težava se razreši tako, da ena Ona obleži v solzah, druga Ona pa zapelje oba moška v zgodbo AVGUST. A bo zdaj končno mir v bajti?

Na polovici poti se, po koncu (ne)zakonskih intrig, moška v zgodbi LJUBEZENSKO PISMO MARY spremenita v nezrela otročaja, postarani ženski pa v zgodbi DOBER DAN, GOSPOD DOKTOR še vedno preigravata ženske strahove.

V nadaljevanju pa gremo v en glas prepevat pod most s klošarji v zgodbi DENAR IN LJUBEZEN.

Z brezdomko nadaljujemo v monološki zgodbi LAPIS LAZULI – v kateri osamljena starka pripoveduje svojo življenjsko zgodbo.

In morda prav o njej sanjari zapornik v monološki zgodbi DEKLE MODRIH OČI.

In nadaljujemo v monološko zgodbo LJUBEZENSKA OBLJUBA – v kateri iz norišnice pobegne dekle s svojo ljubezensko obljubo in odgriznjem ušesom.

In se v zgodbi GLOBUS vrnemo na začetek poti enega lika – v kateri tik pred poroko, z globusom še zadnjič poleti v svoje sanjarije.

In končamo monologe z zgodbo SENDVIČ Z JETRCI – v kateri Važen mlad frajer na invalidskem vozičku, obvezan in v gipsu od nog do glave, z značilno govorico in besen na ves svet (tako didaskalija) laže ali pa mogoče tudi ne.

Zadnja poteza slike z naslovom Ljubezenske in šaljive slike al fresco pa je zgodba PROFESIONALCA – v kateri se bodo vsi štirje igralci spopadli s sinhronizacijo porničev. In se mogoče vprašali tudi o smiselnosti svojega dela in igri nasploh.

Težave.

Vlog v izbranih petnajstih zgodbah je enaintrideset. Igralci so štirje.

To pomeni, da v povprečju vsak odigra osem vlog, pri čemer izrisujemo neke štiri osnovne like, ki preigravajo vse te vloge. Komplicirana razmerja igralcev-likov, ne? V kakšni hierarhiji?!

Tako je Anže skozi vse zgodbe Alfredo, včasih ljubkovalno Alfi. On. Nogometaš. Harmonikar. Policaj. Sodelavec. Strojevodja in poet hitrih železnic. Zapornik. Frajer. Nakladač. Večni in nikoli zares izkoriščeni talent. Skrajšane pameti. Potrpežljivi prostak. Ljubitelj rutine. Zombi. Vojak. Brodolomec. Mož in Ljubček. Igralec.

Tako je Jernej skozi vse zgodbe Fernando, včasih ljubkovalno Frenk. On. »Sine«. Iskalec pozornosti. Brez jajc. Kokoš. Prinašalec novic. Milijonar. Kitarist. Neizsanjan mornar. Smrt. Geograf. Negotov. Prestrašen. »Popoln moški, idealen ljubimec, najbolj nežno, ljubeznivo in očarljivo bitje.« Vojak. Brodolomec. Mož in Ljubček. Igralec.

Tako je Maruša skozi vse zgodbe Anna. Uradnica na ministrstvu. Ona. Neutrudna iskalka ljubezni. Sodobna gospa Bovary, Ivana Orleanska in Mati Tereza hkrati. Staromodna ženska. Depresivna ljubica. Osamljena starka. Sramežljiva trapa. Maščevalka. »Odgrizovalka ušes«. 1-krat poročena. 1-krat varajoča. 1-krat prevarana. Igralka.

Tako je Vesna skozi vse zgodbe Maria. Učiteljica. Ona. Neskončna sanjavka romantičnih vez (in oboževalka romantičnih filmov). Razcepljena osebnost. Ljubiteljica močnih čustev, še posebej ob nedeljah zjutraj. Večna poraženka. Osamljena starka. Modrooka lapis lazuli. Lahka ženska. Težka ženska. Hujša kot papiga. 1-krat poročena. 1-krat varajoča. 1-krat prevarana. Igralka.

In tako ti liki in njihove karakterne lastnosti ostanejo, odnosi pa se neprestano spreminjajo in »vsem nam gre prekleto slabo. Cel svet je na tem, da gre k hudiču«, strne On v zgodbi Nedelja zjutraj.

Kdo so torej Alfredo, Fernando, Anna, Maria? Ljudje, ki hočejo postati gledališke vloge? Gledališke vloge, ki hočejo postati ljudje? Gledališke vloge, ki hočejo ostati gledališke vloge? Ljudje, ki ne morejo več postati gledališke vloge? Gledališke vloge, ki ne morejo več postati ljudje? Živijo pač v času, ko se morajo ljudje obnašati kot gledališke vloge, da bi izgledali kot ljudje, in ko se morajo gledališke vloge obnašati kot ljudje, da bi izgledali kot gledališke vloge. Alfredo, Fernando, Anna in Maria ne potrebujejo več identitete (in realnosti), ker igrajo vloge, ki jih držijo pri življenju. Igrajo zato, da bi življenje sploh še izgledalo kot življenje. Živijo le za vloge, ki jih igrajo. In igrajo jih tako, kot da identiteta, realnost in svet ne obstajajo več. Le še gledališki muzej vlog, ki nikoli ne umrejo. Igra je pač edina obljuba večnosti, večnega življenja, posmrtnega življenja. Kaj če bo gledališče umrlo? Kam bomo šli?

(Spisano po oceni filma Holy Motors Marcela Štefančiča)

Za konec pa še nujne opredelitve.

V izboru petnajstih zgodb tistih najbolj utrganih zgodb ni več, saj smo jih že v startu izločili. Zakaj? Ker so izhajale iz realne osnove, jasnih dialogov, stvarnih situacij in delovale odtrgano le na nivoju hitre domislice, v samem občutku pa niso dosegale tega, kar so besedno sporočale. Za ponazoritev: ena od teh utrganih zgodb se je na primer odvijala na terapiji, kjer je pacientka tarnala nad svojim odnosom z moškimi, terapevtka pa ji je v usta polagala besede spoznanja, veliko citirala Freuda in zaključila, da ji manjka falus. V zadnjih treh replikah je terapevtka povedala, da je imela tudi sama podobno težavo, ki jo je brezhlebno odpravila s tem, da so ji moški falus operativno prišli. Zveni tuje, ne?

Ostale so torej tiste manj utrgane zgodbe, ki so zato bolj konsistentne in manj nadobudne, in č jim odvzamemo še tiste presenetljive obrate na koncu, ki se iz ene v drugo ponavljajo, postanejo puste kot nezačinjeno meso.

Velikokrat smo se zato na vaji spraševali, kje je avtorju spodletelo, oziroma kaj je tisto, kar mi ne preberemo, ne dojamemo? Ali so te zgodbe groteske? Kako jih igrati?

In potem se nam je naenkrat posvetilo ... Če sem jaz prej verjela, da je vsaka zgodba sama po sebi vrhunec nekega odnosa in pride resno na oder v vsem svojem žaru, mi je postalo jasno, da gre le za en cikel preigravanja neskončnih vzorcev in zgodba brezsravno pride na oder v zadnjih vzdihljajih. Konec tako že poraja nov začetek, ki spet diši po koncu, čas je zgolj občutek stalnega spreminjanja in v tej duhovni krizi, ki brez vsakega absoluta skrene z ustaljenih tirnic, opredeljuje vse pred seboj in lahko ton preigrava narobe svet, ima korenine groteske. Ob tem se lahko čisto po Bahtinovo¹ smejemo sebi in vsem naokrog, afirmativno priklimavamo življenju ali pa nas čisto po Kayserju² spreletava srh in obliva zona strašljivega smeha.

In tako so se dane situacije same po sebi razpršile, svojevoljno fantazirale, čustva pa še pomnožila v neskončne možnosti. In zato ni več dovolj, da sta dve starki iz zgodbe *Dober dan, gospod doktor* le nemočni starki, ampak sta druga drugi ogledalo in se zrcalita kot grdi, osamljeni, prestrašeni, zlobni. In zato ni več dovolj, da sta Ona in On v zgodbi *Nedelja zjutraj* nezadovoljna zakonca v postelji, ampak sta ljubček in ljubica, ki se boleče provocirata na smrt. In zato ni več dovolj, da sta Ona in On v zgodbi *Zakonske težave* nezadovoljna zakonca v postelji, ampak sta kar malo gnusna ljubček in ljubica, ki se igrata najbolj perverzne igrice. In zato ni več dovolj, da se v zgodbi *Vprašanje časti* razkrije, kdo je s kom, ampak deluje nastala situacija kot »evil plan« zdaj enega zdaj drugega akterja. In zato ni več dovolj, da sta Mac in Joe v zgodbi *Ljubezensko pismo Mary* vojaka na fronti, ampak sta obsedenca z video igricama. In zato ni več dovolj, da klošarji v zgodbi *Denar in ljubezen* razpravljajo o denarju, ampak se gredo nek »klošart« in ustanovijo bend z delavnim naslovom Med-Zwischen-Honey.

Več o tem, do kod gremo, pa na otvoritvi razstave Ljubezenske in šaljive slike al fresco v Mestnem gledališču Ptuj in koprodukciji z Zavodom Margareta Schwarzvald 23. 1. 2014.

Nuša Komplet, dramaturginja

¹ Mihail Mihailovič Bahtin (1895–1975), ruski filozof, književni kritik in semiotik.

² Wolfgang Kayser (1906–1960), nemški literat in germanist

Skok čez plot

Nekoč je nek avtor dejal, da se varanje ne izplača, saj da je »položaj smešen, užitek kratek in strošek prevelik«. Toda tako je le v krščanski kulturi. Tomo Križnar v svoji knjigi Nube (poleg genocida, ki se vse bolj razrašča) opisuje, kako so se ženske v tem afriškem plemenu parile z najboljšimi plemenskimi primerki, in to z več moškimi hkrati, med katerimi so bili taki, ki so bili ponosni na to, da ima njihova izbranka otroke tudi z drugimi, saj to pomeni, da so plodni in atletske grajeni. (Najbrž se je tu pričel rasizem, zaradi katerega je to pleme danes tako preganjano.) Nekateri kulture, na primer v arabskem svetu, dovoljujejo več žena, toda le če jih lahko preživljaš. Stephen Pinker v svoji knjigi Kako deluje um razlaga, da so si krščanski voditelji izmislili enoženstvo, in sicer iz tega razloga, da so vojaki bili potešeni in so se počutili enakovredne družbi ter se v tem pogledu tudi patriotsko borili za svojo domovino. V nasprotnem primeru si revni in neuspešni možje niso mogli privoščiti žene. Še prej, v času nabiralk in lovcev, so možje za ulov in meso lahko dobili žensko naklonjenost in spolne usluge, saj so nabiralke s tem preživljale svoje otroke in sebe; bile so namreč tiste, ki so otroku dajale hrano in mleko.

V našem prostoru je tako: »Če crkne krava sosedu, naj še meni, da ne bo hodil k meni po mleko ...« V zvezi z varanjem pa so dvojna merila: »Če jaz varam ženo, ona mene ne sme.« »Moški, ki ima veliko žensk, je Don Juan, ženska pa cipa.« »Nikoli ne priznaj, da varaš; kar ne veš, ne boli!« »Ne lajšaj si vesti s priznanjem prevare!« »Nikoli ne povej možu ali ženi, da ga drug vara, saj s tem tvegaš, da izgubiš prijatelja, nazadnje izpadeš ti hudoben in grd.« Zato mož ali žena zmeraj izvesta zadnja. »Pravi Don Juan spi samo enkrat z isto žensko.« »Moški spi z žensko zgolj iz užitka, in ne iz ljubezni, medtem ko ženska ne more spati z moškim, če ga nima rada.« »Moški spi z žensko, da bi se sprostil, ženska pa ne more spati z moškim, če ni srečna in zadovoljna, se pravi sproščena že v začetku predigre.«

Da, mnogo je pregovorov in gostilniških modrosti. Med njimi naj jih naštejemo še nekaj: »Ženo imam rad, drugih pa ne smem sovražiti.« »Ženske moraš imeti rad, če pa jih skušaš razumeti, se ti lahko zmeša (in obratno).« »Če prineseš rože kar tako, pomeni, da imaš slabo vest.« »Če te žena pusti ven s prijatelji na pivo, to pomeni, da je razbila avto ali olajšala bančno kartico.« »Ljubezen je kot partija kart, kjer vsi goljufajo: moški, da bi dobili, in ženske, da ne bi izgubile.«

Pa je res tako? V naših ljubezenskih in šaljivih slikah al fresco boste našli na nepredvidljive zaplete in ugotovitve ne samo v spolnem življenju naših junakov, temveč tudi na nenavadne kompromise, ki so jih liki v naši komediji pripravljani sprejeti za ceno mesenega užitka. Morda boste ugotovili, da nismo kupili organov naših partnerjev, s tem ko smo se z njimi poročili oziroma stopili v skupno življenje. Toda ali smo pripravljani na prevaro? Če sami to počnemo, morda. Toda če smo sami zvesti, kaj potem? Smo pripravljani sprejeti absurdno spoznanje, kje so naše meje, in v skladu z ugotovitvijo, da je svet pokvarjen, kljub temu živeti moralno in etično neoporečno. Kdo je v resnici varal in kdo je bil prevaran, če bi živeli v drugem času in v drugi kulturi. A ni vse skupaj zelo relativno? Pri nas je slabo znamenje črna mačka, v Avstraliji pa bela ... Morda pa ni vse črno-belo!

Simon Šerbinek, lektor

Odlomek iz teksta

Alfredo. Anna. Fernando. Maria. Dva po dva-krat dva na dva. Od nekdaj. Fernando zamuja.

Alfredo: Kje je spet?

Maria: Doma še nekaj išče.

Anna: Jajca?

Maria: Ne vem. A si mu rekla, da rabiš jajca?

Anna: Nikakor ne. Nikol več. Prisežem.

Alfredo: Nima veze. A ga bomo čakal al gremo jest naprej?

Maria: Men je vseen.

Anna (*Alfredu*): Spet delaš probleme. A ga ne mormo lepo počakat, sej bo prišel.

Maria: Jst mam dost čakanja. Pa prosjačenja.

Alfredo (*Ani*): Jst pa dost tvoje kvazi ustrežljivosti.

Anna: Men je res čist vseen, pol pa gremo naprej jest.

Juha.

Alfredo: Vroča je še.

Anna: Srebaš.

Alfredo: Med jedjo se ne govori.

Anna: Pol bod pa tih.

Maria: A to je Crème des escargots a la Merimé?

Alfredo: Za dobre stare čase.

Anna: Za dobre stare čase.

Maria: Za dobre stare čase.

Vstopi Fernando.

Fernando: Se opravičujem za zamudo. Kitaro sem rihtal. Strune. Bi mal zaigral, za dobre stare čase?

Maria: Kaj pa bi igral?

Fernando: Vojake in bolničarke.

Alfredo: Jst bom na harmonki. Tisti, ki jo je moja mama dobila za birmo, veš.

Anna: Jst se ne grem, vedno bolj utrujena sem in stara.

Maria (*tih*): In grda tud ... Zdaj pridem jst na vrsto, mene hoče. Ta noč bo moja.

Alfredo (*zapoje in zapiše rimo*): Ta noč bo moja, ljubezen tvoja. In pijem pivo ...

Fernando (*igra kitaro in sanjari o tem, da ima okoli sebe cel bend*)

Obljuba.

Anna (*Alfredu*): In sem mu rekla, če ga zalotim z drugo, mu odrežem ušesa.

Alfredo: Gre samo za to, da smo enako razumevajoči, ko drugi varajo nas, in ko smo mi tisti, ki varamo.

Maria: Prišlo mi bo to noč ...

Alfredo (*zapoje in zapiše rimo*): Da v naročju tvojem zaspim.

Anna (*tiho*): Vedno eno in isto. Vedno eno in isto.

Jajca.

Anna (*Fernandu*): Depresivna sem. Najbrž zaradi jajc. Rabim jajca.

Fernando: Jajc, si rekla, da rabiš jajca? Zdaj bi tudi jaz pojedel par ocvrtih jajc s krompirjem in bi bil ko nov. Daj mi lupčka.

Maria: Samo, da začne govorit o jajcih, ga že ima ... In tko vedno.

Sinhronizacija.

Gledamo nemi seks Anne in Fernanda. Maria in Alfredo se zraven erotično oglašata in stokata brez posebne prepričljivosti in zavzetosti.

Anna, Fernando (*v en glas*): Nič ne slišim!

Odštevanje na radiu. Tik pred polnočjo.

Para se zamenjata. Gledamo nemi seks Marie in Alfreda. Anna in Fernando se zraven erotično oglašata in stokata brez posebne prepričljivosti in zavzetosti.

Maria, Alfredo (*v en glas*): Nič ne slišim!

Ura odbije polnoč. Bežen trenutek veselja kot pok šampanjca. Okoli njihove mize pa – poleg njih zagledamo – še štiri osebe.

Fotografija z vaj

Fotografija z vaj

Anže Zevnik

Vesna Vončina

Jemej Čampelj

Fotografija z vaj

Vesna Vončina

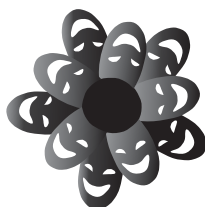
Anže Zevnik

Maruša Kink

Jerej Čampelj

Margareta
SCHWARZWALD

Zavod Margareta Schwarzwald

Zavod za vizualno kulturo in umetniško ter kulturno produkcijo Margareta Schwarzwald Ljubljana je nastal konec leta 2009 kot posledica dolgoletne želje po lastnem ustvarjanju in uresničevanju idej. Ustanoviteljici Maruša Kink, ki v Zavodu deluje kot umetniški vodja, in Mija Špiler, producentka in snovalka projektov, v vsakem projektu poskušata generirati delovnega in ustvarjalnega elana polne ljudi, ki vedno znova prinesejo težko ulovljivo dodano vrednost ter z znanjem in talentom ustvarjajo aktualne umetniške projekte.

Povezujeta delo mlajših in starejših umetnikov, prepletata tiste, ki so svoje odtise že pustili, s tistimi, ki šele vstopajo na slovensko kulturno prizorišče, si v njem gradijo prostor in možnosti za ustvarjanje, obenem pa s skupinskim in predanim delom že dosegajo uspehe in potrditve. Zagotavljanje možnosti za ustvarjanje umetnikov, ki se šele uveljavljajo, je v producerskem smislu še posebej zahtevna naloga, ki se ji posvečata s predano kolegalno zavezanosjo in velikim profesionalnim prizadevanjem.

Gledališka uprizoritev *Ljubezenske in šaljive slike al fresco* je sedmi večji projekt Zavoda Margareta Schwarzwald. Začelo se je s predstavo *Princeske*, avtorskim projektom Tine Vrbnjak, Nike Rozman, Maruše Kink in Lidije Sušnik. Sledile so predstave *Vse Fedrine ljubezni* v režiji Yulie Roschina, *Cvetje v jeseni* v režiji Marka Čeha, *Herman Schwarz* in *Veronika Wald*, prav tako v režiji Marka Čeha, *Prosto po Prešernu* v režiji Maruše Kink ter koncept in režija odrske postavitve *državne proslave ob slovesni podelitvi Zoisovih nagrad, Zoisovih priznanj, priznanja Ambasador znanosti in Puhovih priznanj* za leto 2013 (gre za najvišja državna priznanja na področju znanosti) v avtorstvu Maruše Kink in Mije Špiler ter v režiji Maruše Kink.

Uprizoritve, nastale v produkciji Zavoda Margareta Schwarzwald, so bile uvrščene v tekmovalne in spremljevalne programe večjih gledaliških festivalov pri nas: Festivala Borštnikovo srečanje, Tedna slovenske drame, Slovenskega festivala komornega gledališča Ptuj.

Mija Špiler

Zavod Margareta Schwarzwald
Jesenkova ul. 7
1000 Ljubljana
www.margareta.si
mija.spiler@margareta.si
Telefon 041 852 516

Mestno gledališče Ptuj

Mestno gledališče Ptuj je Mestna občina Ptuj ustanovila 5. decembra 1995 in s tem se je uspešno zaključilo obdobje prizadevanj za ponovno profesionalizacijo gledališke dejavnosti na Ptuju. Mestno gledališče Ptuj deluje kot repertoarno gledališče projektne narave, saj se vsi umetniški sodelavci najemajo za potrebe projekta in v gledališču ni stalno zaposlenega igralskega ansambla. Gledališče deluje v pred petimi leti prenovljeni stavbi mestnega gledališča na Slovenskem trgu 13.

V Mestnem gledališču Ptuj pripravljamo predstave za vse generacije, od najmlajših do tistih v zrelih letih. V vsaki sezoni premierno uprizorimo v rednem programu vsaj štiri nove predstave, prav tako pa nastane še kakšna na našem odprtem odru. Našim zvestim obiskovalcem ponujamo štiri abonmaje, od katerih sta dva namenjena odrasli, dva pa otroški publikii. Bienalno pripravljamo gledališka festivala: Festival MONODRAMA Ptuj in Slovenski festival komornih gledališč SKUP. Z našimi predstavami veliko gostujemo tako po Sloveniji kot tudi v zamejstvu in po tujini. Skupaj s partnerji skrbimo za gledališko vzgojo v programu Gledališkega studia, pripravljamo predavanja v okviru Akademije MgP, na stopnišču našega gledališča deluje likovna galerija. Mestno gledališče Ptuj je eno najmanjših, a zelo živahnih in uspešnih gledališč, ki je za svoje delo prejelo že številne nagrade in priznanja.

Direktor Mestnega gledališča Ptuj
Peter Srpčič

Peter Srpčič, direktor
peter.srpcic@mgp.si

Ana Strelec Bombek, koordinatorica in organizatorica kulturnih prireditev
ana.strelec@mgp.si, organizacija@mgp.si

Petra Kurnik, pisarniška referentka
tajnistvo@mgp.si, info@mgp.si

Simon Puhar, lučni mojster in vodja tehnike
simon.puhar@mgp.si, tehnika@mgp.si

Andrej Cizerl Kodrič, odrski mojster
andrej.ck@mgp.si, tehnika@mgp.si

Irena Meško, scenska manipulantka
tehnika@mgp.si

Danijel Vogrinec, tonski mojster
danijel.vogrinec@mgp.si, tehnika@mgp.si

Mestno gledališče Ptuj-Ptuj City Theatre
Slovenski trg 13, 2250 Ptuj, Slovenija
Telefon **02 749 32 50**
(tajništvo in blagajna)
Telefaks **02 749 32 51**
Elektronska pošta info@mgp.si
www.mgp.si

Blagajna je odprta vsak delavnik od 9. do 13. ure (ob sredah do 17. ure) in uro pred predstavo. O morebitnih spremembah programa vas bomo obvestili v dnevnem časopisju, po elektronski pošti ali na spletni strani Mestnega gledališča Ptuj.

Za gledališče Peter Srpčič
Uredniški odbor Nuša Komplet, Ana Strelec Bombek, Simon Šerbinek
Lektor Simon Šerbinek
Uredila Ana Strelec Bombek
Foto Stanislav Zebec, Nuša Komplet
Tisk Tiskarna Ekart
Naklada 400 izvodov

Ptuj, januar 2014
Izdaja Mestno gledališče Ptuj

Delo Mestnega gledališča Ptuj omogočajo

MESTNA OBČINA PTUJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Štajerski **TEDNIK**

